

naša zvezda

Sejavec je šel sejat...

Slika in beseda o tebi na začetku šolskega leta, pa tudi slika in beseda o tvoji mladosti sploh.

Sejavec si, hočeš ali nočeš. Bodočnost seješ. Sebi in drugim.

Sebi najprvo. Ne za dve leti in ne za tri. Za desetletja, za življenje. Za večnost. Usodna setev zato. Sebi orješ, sebi seješ, sebi boš tudi žel!

Bodočnost seješ tudi drugim. Tistim, ki ti jih je Previdnost namenila, da jih boš vodil

nekoč. Bodočnost na tem in na drugem svetu. Zato pa tolikokrat usodna setev, kolikor jih boš vodil.

Ne boš šel sam skozi življenje. Ne eden, Bog ve koliko jih bo šlo s teboj. Tudi narod tvoj je navezal košček svoje bodočnosti — večji ali manjši — na tvojo bodočnost. Zato tudi na tvojo setev. In Cerkev, kraljestvo božje na zemlji, prav tako.

Sejavec si zase in za druge, premisli in preudari!

»Sejavec je šel sejat...«

Podoba in beseda o tvoji setvi.

Seme seješ vsak dan, neprestano.

Kako neznatno je seme! Pa se skriva v njem čudna moč. Kal življenja. Klas. Žetev. Kdo bi mislil, da bo iz zrna kaj takega vstalo? Pa vstane in rodi sad.

Seme je vsaka tvoja misel in želja, seme vsako tvoje dejanje. Pade in je kakor izgubljeno. Mogoče ne misliš več nanj. Meniš, da je prešlo, da je mrtvo. Čez mesece in leta pa požene, kar si vsejal.

Posej željo in žel boš dejanje.

Posej dejanje in žel boš navado.

Posej navado in žel boš značaj.

Posej značaj in žel boš usodo.

To pa velja: Dobro seme rodi dober sad, slabo seme rodi slab sad. »Kar kdo seje, to bo tudi žet« (Gal 6, 8), zlato žito ali strupeni plevel, srečo ali nesrečo, življenje ali pogubljenje, blagoslov ali prekletstvo.

Sebi in drugim!

In še je beseda: Kdor pičlo seje, bo tudi pičlo žet; in kdor obilno seje, bo tudi obilno žet (2 kor 9, 6).

Sebi in drugim!

Seme seješ. Dobro ali slabo? Seme seješ. Pičlo ali obilno? Premisli in preudari!

P. Patè S. J.

Marijanska misel

Tisti, ki so bili letos v Parizu na svetovni razstavi, pripovedujejo, kako si stojita nasproti nemški in ruski paviljon. Na enem nemški orel, na drugem fant s kladivom in dekle s srpom. Simboli časa...

Pa je še nekaj bolj pomenljivega na tej razstavi. Na bregovih Seine stoji sredi razstave na 65 metrov visokem zvoniku kip Matere božje z Jezusom v naročju.

Morska Zvezda gleda, kako pod njo udarjajo skupaj valovi nasprotnih svetovnih nazorov bolj grozeče kot kdaj prej.

Kraljica miru kraljuje nad kladivom in srpom in kljukastim križem in liktorskim svečnjem in drugimi simboli sovraštva, nasilja, združbe in vojske.

Kakor je bila napovedana ob zori človeške zgodovine, tare glavo stare kače, ki sika in se zvija kot še nikoli. In v rokah drži Zveličarja, edinega Odrešenika sveta...

Marija z Jezusom! Njena podoba bodi na tvoji mizi in kraljuj nad tvojim delom v tem šolskem letu. Še bolj pa naj bo v tvoji duši. Naj te neprestano dviga in vodi za Jezusom.

Delo lože in mi

Ni dolgo, odkar so osnovali v Belgiji ministrstvo za narodno zdravje. Zanimivo je, kako se trudijo prostožidarji, da bi ga trajno ohranili pod svojim vplivom. Bivši in sedanji minister sta framasona, prav tako stalni glavni tajnik ministrstva in šef zdravstvene službe v ministrstvu za delo. Od sedmih političnih konferenc, ki so jih imele framasonske lože od marca do junija v Bruslju, so bile štiri posvečene vprašanju ministrstva za zdravje.

Podobno se godi tudi v drugih državah. Vemo za boje, ki jih bje prosto-

židarstvo tudi drugod na tem polju. Od kod to zanimanje lože za telesno kulturo? Zato, ker družijo z njo svojo ideologijo, ker hoče z njo vzgajati mladega človeka in ga tako spraviti pod svojo oblast, da mu bo verno orodje za njene namene. Včasih vcepljajo v mladino skrajno materialistični športni nazor, ki hoče, da naj človeku igrišče nadomesti cerkev, športni trening ali tekma naj bo športnikova božja služba, gimnastične vaje športnikova jutranja molitev, weekend njegova nedelja; športni junaki naj bodo zanj največji heroji; športna izvežbanost edina krepost, krat-

ko: telo športnikov edini bog. Takšnih športnih vernikov je v praksi danes zelo mnogo. (Prim. razpravo dr. J. Pogačnika v Bogoslovnem Vestniku, 1937: Telesna kultura in krščanstvo. Preštudirajte jo v svojih krožkih!)

Nujno je potrebno, da si vsi privzgojimo že na srednji šoli krščansko pojmovanje telesne kulture. Priporočati je tudi, da se izmed mlajšega katoliškega rodu vsaj nekateri usposobijo za strokovne učitelje telovadbe, katerih pogrešamo marsikje, tudi na srednjih šolah. Ti naj posredujejo pravilno vrednotenje telesne kulture.

Oj, tam Zavrhom...

Gospod Bog, ki te ne obsežeta nebo in zemlja, pa hočeš imeti na zemlji hišo — obišči z vedrim pogledom svoje blāgosti ta prostor.
(Rim. obrednik.)

Na planjavici za Žingarico sedim. Vse je v jutranjem soncu. Po pokošenih rōtih na podnožju Stola lije izza Begunjsčice sinja svetloba. Gledam in se ne nagledam. Tedaj se oglasiyo zvonci. Ti zvončki, tam s planine! — Pri priči zaprem knjigo, kjer sem hotel brati. Poslušam; glava se mi nagne, oči zaprem — ne zaspi, a vendar sanjam. — Skoraj šestdeset let! Takrat sem tu ležal ob starem pastirju — kot osemletni fant. Krog naju je počivala in prežvekovala čreda. Zvonci: bim-bim — bam-bam — kakor danes. Črednik je spal, jaz sem si pekel tri krompirčke. Daleč za Nemškim vrhom je rotlo zabobnelo. Krave so vstale in se porazgubile za pašo po rōtih. Zagrmelo je huje. Črednik se je zbudil.

»Fant, kje so krave?«

»Proti rotom so šle.«

Črednik posluša.

»Zvoncev jālincev ne slišim. Seme previhansko! Potegnili so jo v dolino.

— Ženi proti koči, sam grem po jālince.«

Še bolj trdo je zagrmelo.

»Ne znam poti,« sem plašno prosil.

»Rože se drži!« — (Roža je nosila veliki zvonec.)

In že so zaropotale okovane cokle po kolovozu navzdol.

Mahnil sem jo na rote za kravami. Nevihla se je v hipu razbesnela. Vrh Peči je treščilo, da se je vse zamajalo. Nato bliski in strele, da je bila groza. Ulila se je ploha, za njo toča.

»Bog in sveti križ božji,« sem se križal ter stiskal k svislim. »Pod tvoje varstvo pribežimo« — sem jecjal. Tedaj je prizvonila mimo svisli Roža in me pogledala z velikimi očmi, kakor da bi bila vedela, kaj mi je naročil črednik.

»Alo, za njo! V dež in točo.«

Bog se usmili. Osemletni pastirček; naliv, toča, treski in peldeset glav živine. — Goni, pazi in pasi! —

»Rože se drži.« In sem se je. Ponosna me je vodila po stezah, skozi robidovje, skozi fratne trave, meni do pasu. Kot bi bredel vodo. In tam na levi, na desni, zgoraj, spodaj: bim-bim, bam-bam — vsi zvonci v isto smer za Rožozvončarko. Nevihla se je poglela, že sem zagledal sleme koč, izpod katerega se je kadilo. »Doma smo, pri koči.« Na planem se razgledam. Izza vsakega grma, po vseh stezicah — krave. Po svoje so hodile, a vse za zvonom in vse so prišle do cilja.

Spomin — sanje.

Danes na tem kraju mogočna koč — študentovski počitniški dom. Zdranim se. Vrh žingarskih peči vihra zastava. Na koč študentje pripenjajo trobojnico, na mlaje pred kapelico ovijajo vence. Da, na kapelo Marije Snežne z Jezuškom v naročju. Cerkvica se pne med borovci z visoko streho kvišku, kakor da tekmuje z borovci in skalami krog sebe. Celo stopnice si je postavila predse, da tem bolj kipi kvišku in je sredi zelenja s svojo beloto vsa nadzemska.

Že prihajajo romarji k prazniku blagoslovitve. Najprej seveda fantje, tisti mladi fantje in deklice, ki so povsod prvi in povsod zadnji. Saj vemo, kako je ta reč, ko smo bili sami prav taki. Kmalu za njimi matere, očetje. Vse je praznje, nedeljsko; nič niso zavrharški. Svečani in veseli romarji so danes ti domačini, ki so ponosni na Žingarico, da ima študent tudi svoj oddih in svoje veselje in prav tu Zavrhom.

Za temi se kaj kmalu izluščijo iz gozdnate žingarske globeli pisani zbori, ki so prišli iz Ljubljane, Kranja, Celja, Maribora — z vse slovenske zemlje — na praznik slovenskega študenta.

Množica se zbere pred kapelo. Duhovni pristopijo. Molijo: »Pokropi me, Gospod...« Kapljice blagoslovljene vode pršijo s smrekovega vršička po stenah bele cerkvice, ko gre mašnik okrog tempeljčka in kropi, kropi. Psalmi pa prosijo: »Ko boš prihajal in ko boš odhajal, naj te varuje Gospod!«

Obred je končan, kapelica izročena v varstvo Marije Snežne. Deo gratias! »Tebe Boga hvalimo!« zapoje množica pred cerkvico in v njej.

Človek je ves veselo presunjen. Da bi bil videl in pregledal vse študente, ki bodo v tisočih tu bivali, si tu izbirali pota skozi življenje... Kaj bo viharjev in bliskov, toče in groma. — Naj bo, kakorkoli. Naj je sonce, naj je mraz, naj so široke poti, naj so s trnjem obdane steze — karkoli, da bi le šli za glasom Zvona, ki je Bog, ki je Ljubezen. Marija, ti jih vodi k Bogu, zato prošena, zahvaljena in

»Marija Roža bodi počeščena s svojim

Sinom Jezusom stotisočkrat. — Amen.«

Marija Snežna

Naša Zvezda — veliko bogastvo za majhen denar! Zdaj ni več izgovora: »Ne zmorem naročnine!«

Vsak kongreganist njen naročnik!

Vsak kongreganist mora ji pridobiti vsaj enega naročnika med nekongreganisti.

Vsak naročnik naj jo vselej pokaže tovarišu, ki nanjo ni naročen, da si jo bo tudi on zaželel!

Takoj in vsi na delo! Letos moramo podvojiti število naročnikov »Naše Zvezde«.

Naš koledarček — velik uspeh! Majhen je naš narod in v njem so kongreganisti le mala četa, toda svoj koledarček lahko postavimo ob kateregakoli drugih narodov. — Večinoma je že razprodan. Pohitite z naročbo, da ne boste ostali — kakor so lani mnogi — praznih rok! Ker je namenjen vsemu dijaštvu, agitirajte zanj, fantje! — Vsi izvodi do zadnjega morajo med dijaški svet!

Praznik Kristusa Kralja. Pripravimo se nanj, da ga bomo praznovali sicut decet — kakor se spodobi. Najprej duhovna priprava. Zelo prav bi prišla mesečna obnovitev ali vsaj en nagovor o tem predmetu že pred praznikom. Samo po sebi je umevno, da se udeleži vsak kongreganist na sam praznik sv. daritve z obhajilom. Če je le mogoče pripravimo tudi lepo, sveže cerkveno opravilo, s posvetitvijo Kristusu Kralju; ali pa akademijo, kjer bo pesem in beseda govorila iz srea, iz prepričanja, o žalosti in veselju božjem in našem, doma in po svetu. — Takoj na delo!

APOSTOLSTVO MOLITVE

Glavni namen za oktober:

Za cerkvene redove in družbe.

Misijonski mesečni namen:

Da bi vsi katoličani bolj spoznali in vzljubili misijone.

Veliki Španec

Pri vseh stvarnih in velikih napakah v preteklosti in sedanjosti španskega naroda ne smemo nikoli pozabiti, da so Španci dali človeštvu in Cerkvi velikih mož in žena: velikanov v vseh strokah človeškega znanja, umetnosti in dela, zlasti pa velikanov v popolnosti življenja, svetnikov. Med temi ni najmanjši sv. Frančišek Borgia ali — kakor Španci pišejo — Borja (izg. Borha), čigar god praznujemo 10. oktobra.

Vojvodskega rodu je bil, po materi celo kraljevske krvi. Njegovi predniki so bili veliki po časti, bogastvu in oblasti, ali majhni po svojem нравnem življenju. Med njimi je bil Aleksander VI. Borja, papež nesrečnega spomina. In zdi se, da je Gospod izbral Frančiška, da s svojo svetostjo in izredno strogo pokoro zadosti za grehe očetov.

L. 1510 je bil rojen kot prvi sin gandijskega vojvode, enega prvih velikašev (grandov) španskega kraljestva. Z 12 leti je prišel za paža na dvor infantinje Katarine, ko je dopolnil 17 let, pa je bil sprejet na dvor Karla V., najmočnejšega vladarja tedanjega sveta. Ni bilo viteza, ki bi mu bil enak v olikanosti in viteških športih. Posebno rad je imel konje in lov. Baval se je z glasbo in tudi sam komponiral. Še bolj pa je bil na glasu zaradi moške značajnosti in neomadeževanosti življenja. Služabniki so pripovedovali, da pod sijajno velikaško obleko na dvorskih veselicah nosi spokorni pas. Pokazal je svetu, da more biti človek popoln dvorjan in obenem tudi zgleden kristjan. Kmalu je imel velik ugled pri vseh, cesar pa je postal in ostal njegov iskren prijatelj do smrti.

Od vseh strani se je mlademu grandu smehljala sreča. Sam cesar in cesarica sta mu priskrbeli odlično nevesto, bogato zemeljskih dobrin in dušnih vrlin. Opravljal je najuglednejše službe na dvoru, vse ga je čislalo. Toda Bog ga je hotel imeti za svojo službo. Na to ga je polagoma pripravljalo. Pokazal mu je najprvo ničevost in minljivost vsega, kar je človeškega. Ko je umrla cesarica, je Frančišek spremljal krsto v Granado in je moral pred pokopom kot najvišji dvorski dostojanstvenik ugotoviti, da res pokopavajo cesarico. Odprli so pred njim rakev in tedaj je z grozo opazil, kakšno spremembo je napravila smrt in razpadanje v obrazu nekdanje tako lepe žene. Globoko ga je pretreslo in je odslej še bolj molil in opravljal dobra dela, ki edina ostanejo človeku po smrti.

Medtem mu je cesar podelil službo podkralja v Kataloniji. To je bila velika preskušnja njegovih upravnih zmožnosti, ki pa jo je sijajno prebil. Razbojništvo je cvetelo na vseh koncih in krajih, plemenitaši se niso dosti zmenili za kraljevske naredbe in so oblastno kljubovali, kjer so le mogli, utrdbe in druge vojaške naprave so bile skrajno zanemarjene. Frančišek je z veliko odločnostjo, obenem pa z razumno obzirnostjo v nekaj letih napravil red, tako da ga je cesar silno cenil. L. 1534

mu je umrl oče ter mu zapustil vojvodino Gandía. S tem je postal eden prvih velikašev v kraljestvu in imel časti in oblasti, pa tudi skrbi v preobilju. In prav v tem času se je njegovo notranje življenje silno razvilo. Vsem je vzbujala spoštovanje njegova orjaška postava, še bolj pa njegova odkrita pobožnost in svetost življenja. Rad je občeval z duhovnimi ljudmi in se pogovarjal o dušnih stvareh. Posebno je cenil jezuite, ki so takrat prvič prišli na Španjo, zlasti bl. Petra Fabra, prvega tovariša sv. Ignacija Lojolskega. Po njegovem nasvetu je nekaj mesecev po smrti svoje žene, ki mu je zapustila 8 otrok, opravil duh. vaje. Na koncu je napravil obljubo čistosti in pokorščine in dodal obljubo, da bo stopil v Družbo Jezusovo, brž ko bo uredil svoje družinske in državne zadeve. Najlepši dan v življenju je bil tisti, ko je od sv. Ignacija prejel pismo, da sprejema njegove obljube. Molčal je o vsem tem in v 4 letih uredil vse svoje stvari, zlasti preskrbel otroke. Z dovoljenjem sv. očeta je l. 1548 napravil redovniške obljube jezuita. Med tem časom je študiral bogoslovje, obenem pa ni zanemarjal svojih svetnih dolžnosti. Ljudje so vedno bolj občudovali svetega vojvodo, a niso slutili njegove skrivnosti.

Nazadnje je prišel dan, ko se je rešil vseh posvetnih skrbi in služb. S cesarjevim dovoljenjem se je l. 1551 odpovedal vsem svojim častem in vojvodini ter oblekel duhovniško obleko. Kmalu potem je bil posvečen za duhovnika. Papež je za novo mašo dovolil poseben jubilejni odpustek. Nabralo se je toliko ljudi vseh slojev, da je moral maševati zunaj in so se ljudje drenjali prav do vrhov dreves.

Ni mogoče popisati, kakšen vtis je napravil vojvodov korak ne samo na Španskem, temveč v vsej Evropi. Hodili so od vseh strani, da vidijo bivšega prvaka Španije v redovniški obleki, kako opravlja najnižja dela pri hiši. Še večji vpliv so imele njegove pridige. Kmalu je dobil ime: apostol Guipuzcoe.

Deset let je deloval na Španskem kot namestnik p. generala in pripomogel Družbi Jezusovi do velikega razmaha. Potem je bil poklican v Rim, kjer je bil l. 1565 izvoljen za generala jezuitov, drugi po sv. Ignaciju. Kot tak je silno veliko storil za procvit reda, na znotraj in na zunaj, zlasti pa je skrbel za misijone v Ameriki in Indiji. — Neprestano je rasel sam v Bogu. Kljub velikemu delu in skrbem je ure in ure premolil pred tabernakljem in na klečalniku. Nalagal si je strašne pokore, tako da ga je bila sama kost in koža. Vse kaže, da je to delal po posebnem božjem navodilu. Rod Borgijev je dal svetu toliko pohujšanja, svetnik naj bi s svojo pokoro zadoščeval Bogu.

Umrl je l. 1572 kot žrtev pokorščine. Ker je imel tako silen ugled zaradi svojega visokega rodu, sposobnosti in svetosti, mu je svetniški papež Pij V. zapovedal, da spremlja njegovega legata na Španjo in Portugalsko. Potovanje ga je popolnoma strlo. Na smrt bolan se je vrnil v Rim in čez dva dni umrl.

Svetnik je krasen zgled za ljudi v svetu, kako se da spojit najvišja izobrazba in olikanost sredi sveta z dolžnostmi in popolnostjo krščanskega življenja. P. P.

Revolucija v Vatikanu

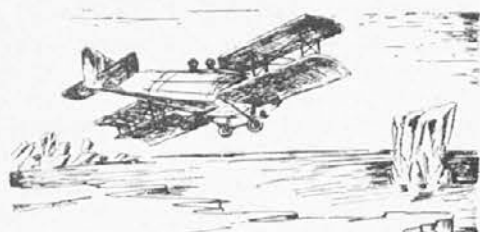
Kako si predstavljajo čistokrvni komunisti osvojitve Vatikana, razberemo iz nove drame, katero je napisal španski komunist Marcelo Conoli. Drami je naslov: »Revolucija v Vatikanu — sovjetske zastave nad Rimom.« Osrednji brezbožniški svet v Moskvi jo sedaj pregleduje, da vidi, če je pripravna za komunistično propagando. V tej drami se tovariši navdušujejo z besedami: »Brez usmiljenja! Zobja zobja! Oko za oko!« Konča se pa z bučnim proslavljanjem Stalina, katerega nesejo »osvobojene« množice v sveto mesto, da se mu tam pokloni ves svet. — To so iste sanje, ki jih je imel že v davnosti Lucifer: »Do neba se bom povzdignil, nad božje zvezde bom postavil svoj prestol, enak Najvišjemu.« Pa mu je bilo rečeno: »V brezno boš pogreznjen! in kdor te bo videl, se bo spraševal: ali je to tisti,

ki je že stresal zemljo, ki je majal kraljestva, ki je pustošil svet in mesta podiral?« (Prim. Izajija.) O svoji cerkvi je Kristus napovedal: »Non praevalibunt — peklenška vrata je ne bodo premagala.« Tebe pa Bog ne bo rešil brez tebe, brez tvojega sodelovanja in boja s peklenško kačo.

Iz Hollywooda

Angležinja, svobodomiselnega duha, ki je popisala svoje potovanje po Ameriki, pripoveduje: »Na poti v Hollywood (središče filmske proizvodnje) me je vozač opozoril na novo katoliško cerkev, ki se dviga neposredno pri vходу v Metro-Goldwyn-Ateliers. Sežidana je skoro povsem s prispevki filmskih igralcev in igralk. Malo dalje mi je pokazal cerkvico s pločevinasto streho, kjer so navadno pri sveti maši Bing Crosby, Rihard Arlen in mnogi drugi »težki kanoni« iz Hollywooda.

V Domu duhovnih vaj pri očetih jezuitih v Ljubljani je poleg abiturientov opravilo tudi 39 kongreganistov srednješolcev v začetku septembra meseca duhovne vaje. Koliko blagoslova prinašajo te vsakoletne duhovne vaje! »Glavno je, da sem zopet dobil notranji mir, brez katerega bi letos doma in v šoli težko vztrajal. Jasno spoznanje, močna volja ter mirna zavest mi sedaj lajšajo spolnjevanje mojih dolžnosti. Sedaj, ko sem sredi življenja, morem še bolje občutiti, kaj so mi dale letos te duhovne vaje. Ne morem si kaj, da vam ne bi v tem pismu še enkrat izrekel svoje pristrčne zahvale.« Tako piše fant voditelju duhovnih vaj. — Naj bi se prihodnje leto vse MK potrudile, da omogočijo svojim članom neprecenljivi blagoslov oddeljenih duhovnih vaj! »Kongreganist naj vsako leto opravi duhovne vaje«, tako se glasi sklep DMK zborovanja leta 1929.

Z letalom za zlatom

1. V zadnjem hipu.

Groza! Motor je nenadoma začel krehati in sopihati, potem pa je zamrl. Letalo je vztrepetalo in obrnilo svoj nos proti zemlji ter že tiho polzelo skozi ledeni zrak proti velikim borom z zasneženimi vrhovi, ki so ga pričakovali kakor naperjene sulice.

»Skoči, Tomaž!« je velel pilot, vitek fant dvajsetih let.

Tomaž Latimer, pet let mlajši od svojega brata, je imel na hrbtu prvezano padalo, vendar pa je zmajal z glavo.

»Je brez pomena, David. Preveč sva nizko. Moral se boš pač potruditi, da srečno pristaneš.«

David je zagodel, saj je vedel, da ima Tomaž prav. Stari Harland je plaval komaj tri sto čevljev nad vrhovi dreves in če bi zdaj iz letala skočila, se jima padali še razpeti ne bi utegnili. Zato ni mogel drugega ko da pada čim najbolj poševno in tako podaljša svoje in bratovo življenje za nekaj hipov. Da bi namreč pristala v gozdu, na to še misliti ni bilo. Najbolj žalostno pri vsej nesreči pa je bilo to, da jima je manjkalo samo še nekaj milj, pa bi bila srečno zaključila svoje nevarno potovanje. Saj sta že videla dim, ki se je iz dimnikov Krožnega mesta dvigal proti sinjemu nebu.

Letalo je padalo vse niže proti vrhovom visokih dreves, ki so ga kar vabile v svoj objem, tedaj pa v prav zadnjem hipu začne v motorju prasketati in pokati, v presledkih bučaje je stari stroj spet oživel, letalo se je že skoraj dotikalo vrhov, zdaj pa je plavalo naprej in navzgor. David si je globoko oddahnil.

»Tomaž, bil je skrajni čas.«

»Res, rešitev ob dvanajsti uri! Zdi se mi, kakor da sem umrl pa spet oživel. David, ako se še kdaj spustiva s tem letalom v zrak, naju morajo drugi ustaviti kot samomorilca.«

»Saj se ne bova,« odvrne David odločno. »Imava že toliko zlata, da si lahko kupiva novega.«

»Če ga dobiva,« pravi Tomaž. »Krožno mesto ni Vankuver.«

»Kadar ga bova kupovala, bom brzo javil v Vankuver pa mi ga pošljejo. No, pa smo doma.« Res so se pod njima pokazale zasnežene strehe malega mesta blizu severnega tečaja, tam onstran pa zaliv s plavajočim ledom. David je stroj ustavil in drsel na letališče. In že so smučči rahlo škripaje zapeljale po snegu, letalo je s toboganskimi krivinami še malo steklo in se ustavilo.

»Stavim ne vem kaj, da sta David in Tomaž!« je zagrmel neki glas in z

velikimi koraki je pritekel možak, ki s svojo postavo glasu ni delal sramote.

Marko Krag je v vsem Krožnem mestu bil najbolj plečat, najglobljega glasu in najboljšega srca. Mladima Latimeroma je bil dober prijatelj, odkar jima je pred letom dni umrl oče, pa tudi fanta sta mu bila vdana.

»Strašno sem vesel, da sta se vrnila,« jima je rekel. »In upam, da vajina pot ni bila zastoj.«

Sreča se nama je to pot nasmehnili,« reče David. Izpod sedeža potegne vrečo iz kozine in jo zažene ven. Marko jo ujame in z mogočno roko potežka.

»To pa res precej po sreči diši,« ostrmi možak. »Gotovo ga je kakih sto unč, ne?«

»Bo nekaj takega,« reče David mirno. »Marko, pojdi z nama v banko, pa ti spotoma vse poveva. Samo radiator moram še prej posušiti.«

David in Tomaž sta začela pospravljati po letalu. Hangarja letališče ni imelo, zato je moral stroj ostati kar zunaj na prostem, ko so bile noči še vedno strupeno mrzle, čeprav so že bili v aprilu. Med delom se jim je pridružil še dolg, zanemarjen možak z brki povodnega konja in dolgim nosom. Stal je pri njih in gledal, rekel pa nič.

»Kdo je to?« je šepnil Tomaž.

»Edi Hren,« mu potihem pojasni Marko. »Pravijo mu Vohov Hren, ker vedno vtika svoj dolgi nos v stvari, ki ga nič ne brigajo. Ne smeta mu povedati, kje sta zlato našla, sicer vama spravi vse mesto na noge.«

Ko so vsi trije stopali proti mestu, je pa David povedal: »Zlato sva dobila v Cinobrovih gričih. Žila je prav bogata, a samo na enem kraju. Seveda ne mislim tega drugim praviti, ker bi vsi drli tja. Pa ne zato, ker sem morda preveč sebičen, ampak ker je res samo eno najdišče, kjer se izplača zlato iskati in to je najino. Lepo potihem si ga dam zapisati v last, potem si s Tomažem kupiva novo letalo in greva kopat.«

Prišli so v malo banko in zlato spravili. Potem so pa še na registrirnem uradu zapisali njuno najdišče. Nihče se ni zanje posebno brigal in nikomur se še sanjalo ni, da se je mladima Latimeroma sreča nasmehnili.

Nato pa ju je Marko peljal na svoj dom. Imel je v svoji hiši trgovino z vsem, ki mu je šla kar dobro. Stanoval pa je za trgovino. Njegova obilna in prijazna žena je fante veselo pozdravila ter se takoj lotila njune večerje. Prav uživala sta, ko sta se skoraj prazila ob razbeljeni peči in jedla vroč kruh naravnost iz peči, pa zrezke in prazen krompir in pila sladko mlečno kavo. Potem pa počitek v resnični postelji z rjuhami in odejami!

Pa vendar nista šla takoj spat, ampak David je prej še pisal svoji materi v Vankuver, Tomaž pa sestri Kristi. Sporočala sta jima o svojem odkritju, ki ga mislita čez poletje izkoristiti in si pridobiti premoženje.

»Meseca oktobra, ljuba mamica, bova že pri vas,« je pisal David. »In če nama bo sreča mila, prineseva s seboj zlatega prahu za šest do sedem tisoč dolarjev. To bo gotovo zadostovalo, da kupimo posestvo, ki ga poznate, in tako začnemo gospodariti na svojo pest.«

Drugo jutro je Marko fantoma povedal razne novice. Sinoči je dospel v luko parnik Yukon City, ki je pripeljal tudi trgovskega potnika družbe Meteor Plane Compagny iz Seattlea, po imenu Soten. »Za vzorec ima pri sebi letalo, ki bo kakor nalašč za vaju, fanta.«

»Kaj, firme Meteor!« hlastne David. »Če bi imel izbirati med vsemi mogočimi ameriškimi letali, bi se takoj odločil za Meteor. Samo bojim se, da bo strašno drago.«

»To naj te nikar ne skrbi! Nekaj stotakov imam tudi jaz prihranjenih in prav vesel bom, če jih lahko posodim tebi in Tomažu.«

»Hvala ti, Marko! Takoj grem k Sotenu.«

2. Letalo kupljeno.

Soten je bil na videz kar prijazen dečko. Res je imel nekam ostre poteze in par drznih, sivozelenih oči, a govoril je prav dobro in bil do Davida zelo vljuden.

»V te kraje sem prvič zašel,« je povedal. »Rekli so mi, da bi se kako letalo prodalo, pa se mi tereni ne zdijo nič kaj pripravi v ta namen. Ali je sploh kje mogoče pristati?«

»Skoraj povsod,« reče David. »Pozimi na ledu, poleti na jezerih in rekah.«

»Ste morda pilot?« vpraša Soten.

»Dve leti že letam.«

»Pa s čim se ukvarjate? S kožu-hovino?«

»Največ z zlatom.«

Sotenu so se oči zasvetile. »Z zlatom! Pa ste že kaj dobili?«

»Z bratom imava svoje najdišče.«

»S to rečjo bi pa tudi jaz rad poskusil.«

David se nasmeje. »S prodajo letal boste gotovo več zaslužili. Koliko pa zahtevate za Meteor?«

»Štiri tisoč dolarjev.«

Davidu se je obraz potegnil. Ta vsota je bila za cel tisoč višja nego je pričakoval. Moral bi si najmanj pet sto dolarjev izposoditi od Marka, pa je bilo treba še živil nakupiti in vso opremo.

»Dam vam tri tisoč in plačam z zlatom.«

»Z zlatom? Reči hočete, da ste ga toliko dobili v svojem najdišču?«

»Da. In upam, da ga pridobim še precej več.«

Soten zmaje z glavo. »O, za to ceno ga ne morem dati.« (Dalje.)

»Naša Zvezda« 1937/38

Izdaja jo škofijsko vodstvo DMK v Ljubljani in Mariboru ločeno za dijake in diakinje (dr. T. Klinar).

Za dijake jo urejuje p. V. M. Vrtovec S. J.

Izhaja 14-dnevno med šolskim letom, 1. in 15. dne v mesecu: 14 števil.

Stane:

celoletno po pošti za dijake 10.— din;
celoletno za nedijake 15.— din,
posamezna štev. pri poverjeniku za di-
jake —50 din, za ostale 1.— din.

Uprava: Ljubljana, Streliška ulica 12/11. (Ljudski dom).

Rokopise naslavljajte na: Uredništvo NZ, Ljubljana, Zrinjskega 9.

Tiska Jugoslov. tisk. v Ljubljani (K. Čeč).